

1.

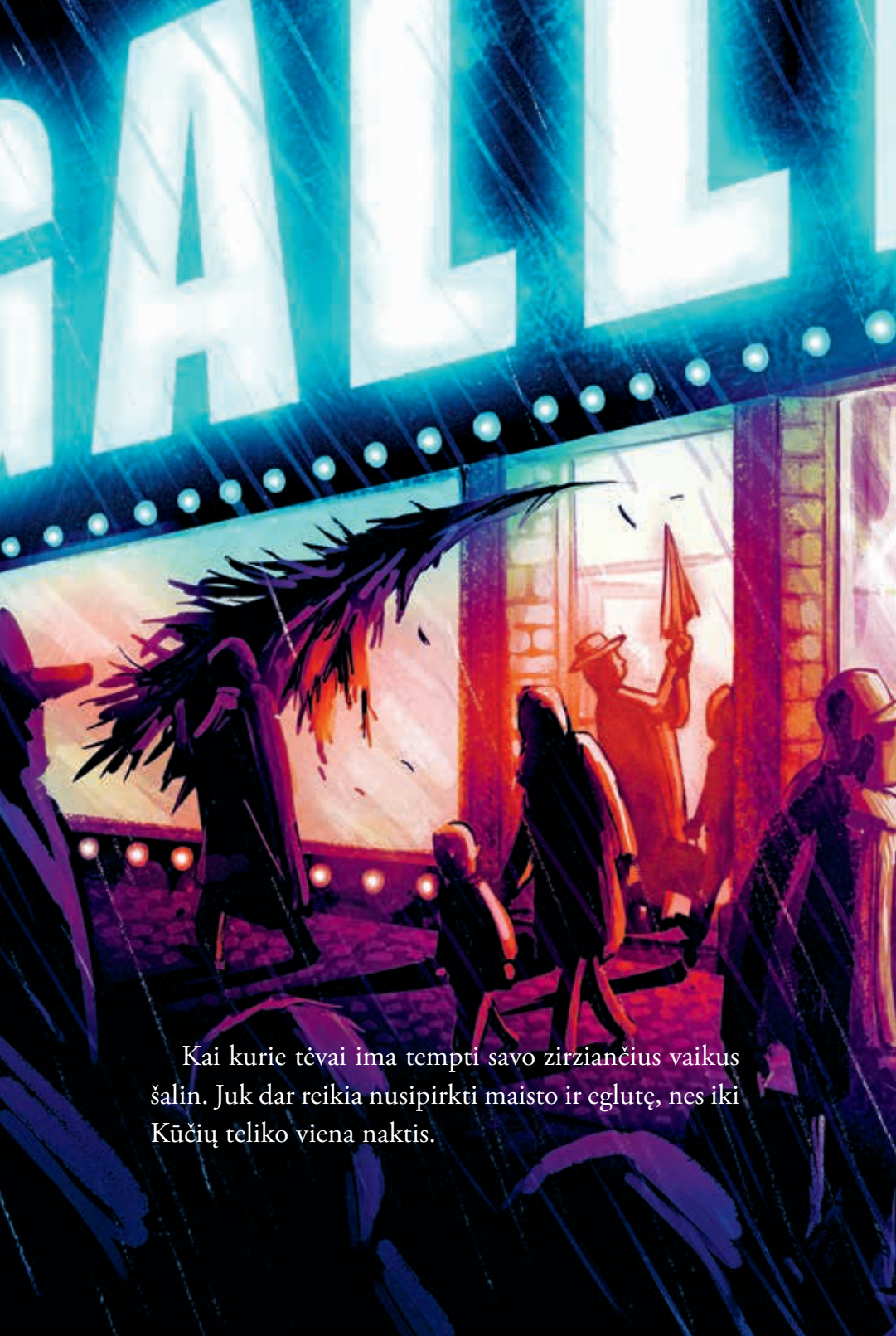
Kai iš prekybos centro kolonėlių trečią kartą pasigirsta „Din-di-lin, din-di-lin, skambink varpeliu“, Peteris Valo galiausiai apsisprendžia.

Ant dirbtiniu sniegu padengtos pakylos pastatyta kartoninė trobelė, priešais ją supamojoje kėdėje sėdi Kalėdų Senelis. Jis jau porą valandų klausosi vaikų norų. Kalėdinis senelio juokas vis dar skambus ir kviesdamas aidi minioje, bet jame jau aiškiai girdėti nekantrumo gaidelė.

Laukdamas savo eilės Peteris užsirašo telefono atmintinėje:

**Kalėdų Seniui reikėtų atsinaujinti kostiumą.
Apsiaustas ir geležinė kaukė padarytų įspūdį.**

Jis turi įprotį užsirašinėti mintis, kurios jam atrodo svarbios, nes tikisi vieną dieną tapsiąs garsus. Tuomet jo vaikystės pamąstymai turės paklausą, ir jis galės juos parduoti už milijonines sumas.

Kai kurie tėvai ima tempti savo zirziančius vaikus
šalin. Juk dar reikia nusipirkti maisto ir eglutę, nes iki
Kūčių teliko viena naktis.

Peteris įsimeta telefoną į kišenę ir ima artintis prie pakylos. Jis, aišku, supranta, kad norai, pakuždėti prekybos centro Kalėdų Seneliui į ausį, yra niekas. Raudoną kostiumą vilkinčiam tipui, kad ir kas jis būtų, jie nelabai rūpi. Ir dabar Senelis akimirką pamiršta savo vaidmenį ir žvilgteli į laikrodį, kabantį žaislų skyriuje ant sienos, tuo pat metu tapšnodamas per viršugalvį ant kelių sėdinčiam ir savo norus veblenančiam trimečiui. Be penkių penkios. Netrukus jis atsistos ir išeis, nes baigsis darbas.

Peteris jau prie pakylos. Jis priverstas žiūrėti aukštytyn, kad geriau matytų Senelį. Raudonas švarkas ties pilvu pūpso kažkaip nenatūraliai – po švarku aiškiai pakišta pagalvių. Tarp dirbtinės barzdos, ūsų ir balutėlių garbanų žibančios akys yra kone vienintelis tikras dalykas Senelio išvaizdoje. Visa kita – tik kostiumas.

Akys. Peteris jau nori eiti sau, bet pastebi, jog Kalėdų Senelis žiūri į jį. To tipo akys juodos kaip du angliukai. Peterio siaubui, Kalėdų Senelis nukelia vaiką nuo kelių, perduoda jį laukiantiems tėvams ir mosteli Peteriui priėti. Berniukas atsigręžia vildamasis, kad už jo stovi kitas savo eilės laukiantis vaikas, bet žaislų skyriuje jau beveik tuščia. Teliko vienas kitas beišeinantis klientas ir pardavėjai, tvarkantys vaikų sujauktas žaislų lentynas.

Peteris užlipa ant pakylos. Bet Kalėdų Seneliui ant kelių jis nesisės, nė už ką. Septintokas pagal bet kokius standartus jau per senas ropštis kam nors ant kelių. Kalėdų Senelis pasilenkia ir ištiesia abi rankas. Peteris dvejojamas atkiša savąją, ir stebėtinai liauni ir tvirti Senelio gniaužtai susivožia kaip triušių gaudyklė. Jis įkliuvo.

Kvapas... jis toks keistas. Atsiduoda drėgnu kažkokio žvėrelio kailiu. Peteris pagauna save galvojantį: ar tik ne elniai? Bet paskui susivokia, jog kažkur nuklydo mintyse. Šis Kalėdų Senelį vaizduojantis tipas greičiausiai niekada nėra net matęs elnio. Gal jis turi šunį, o gal Senelio kostiumą verkiant reikia išskalbti.

– Nagi, pasakyk Seneliui, ko norėtum dovanų Kalėdoms, – prabyla Senelis kimiu balsu.

Peteris krūpteli ir mėgina ištraukti ranką, bet nepavyksta.

Berniukas sunkiai atsidūsta ir pakelia akis. Juk jis to ir norėjo. Iš nevilties atėjo čionai išsakyti savo noro. Savotiškas kvapas vis dar tvyro aplinkui. Senelio žvilgsnis labiau tyrinėja negu gąsdina. Peteris mažumėlę apimsta, virpanti širdis ima plakti ramiau.

– Noriu, kad pagydytum Sarą, – ištaria jis savo širdies dūžių ritmu.

2.

Vakare Peteriui pasidaro gėda dėl savo silpnumo. Šnibždėti netikram Kalėdų Seniui į ausį savo norą – tiesiog kvaila. Geriau jau tą laiką būtų išnaudojęs skaitydamas Sarai knygą. Būtų buvę kur kas daugiau naudų, nes mergaitės liga jau taip pažengusi, kad jokios procedūros ar norai nebėgali nieko pakeisti. Kita vertus, juk būna stebuklų. Tarkim, kaip tada, kai Tobis pakliuvo po automobilio ratais. Veterinaras paskambino ir pasakė, esą nebėra jokios vilties, ir liepė ateiti atsisveikinti. Tąkart Peteris šlapiais nuo ašarų skruostais atidarė veterinarijos klinikos duris ir... išgirdo džiugų savo mylimiausio draugo amtelėjimą. Veterinaras nežinojo, ką ir sakyti. Avarijoje patirti vidiniai sužalojimai atrodė mirtinai pavojingi, bet Tobis vis dėlto išgyveno ir kupinas energijos linksmi vizgino uodegą. Tai buvo laimingiausia diena Peterio gyvenime.

O šita – turbūt pati liūdniausia; rytojus bus dar liūdnesnis, nes Saros būklė gali tik blogėti. Peteris sėdi ant draugės lovos krašto ir laiko ją už rankos. Tobis

guli prie kojų ir šnarpščia. Saros veidas ant didelės pagalvės atrodo toks mažas. Ranka vėsi ir trapi kaip paukštuko jauniklis. Nors ir mirtinai sirgdama, Sara vis tiek dar pajėgia šypsotis, nes tokia jau ji yra.

Nereikėtų vaizduoti drąsios. Ir Peteris pasako tai savaip:

- Atrodai siaubingai.
- Tu irgi nesi Žavingasis princas.
- Ar skauda?

Sara papurto galvą taip, kad Peteris supranta: tikrai skauda.

Niekas nežino, kas tai mergaitei. Ji susirgo pavasarį, visą rudenį jai darė tyrimus, o dabar ji čia. Jos kūnas tarsi vysta. Vienas po kito atsisakė vidaus organai, ir prie Saros lovos dabar stovi daugybė visokiausių prietaisų ir siurbliukų, kurie šnypščia ir pypsi. Prie mergaitės prijungta keliolika vamzdelių su skirtingų spalvų skysčiais. Tas vaizdas pykdo Peterį. Jis sugniaužia kumštį pamiršęs, kad vis dar laiko Sarą už rankos. Mergaitė suinkščia iš skausmo.

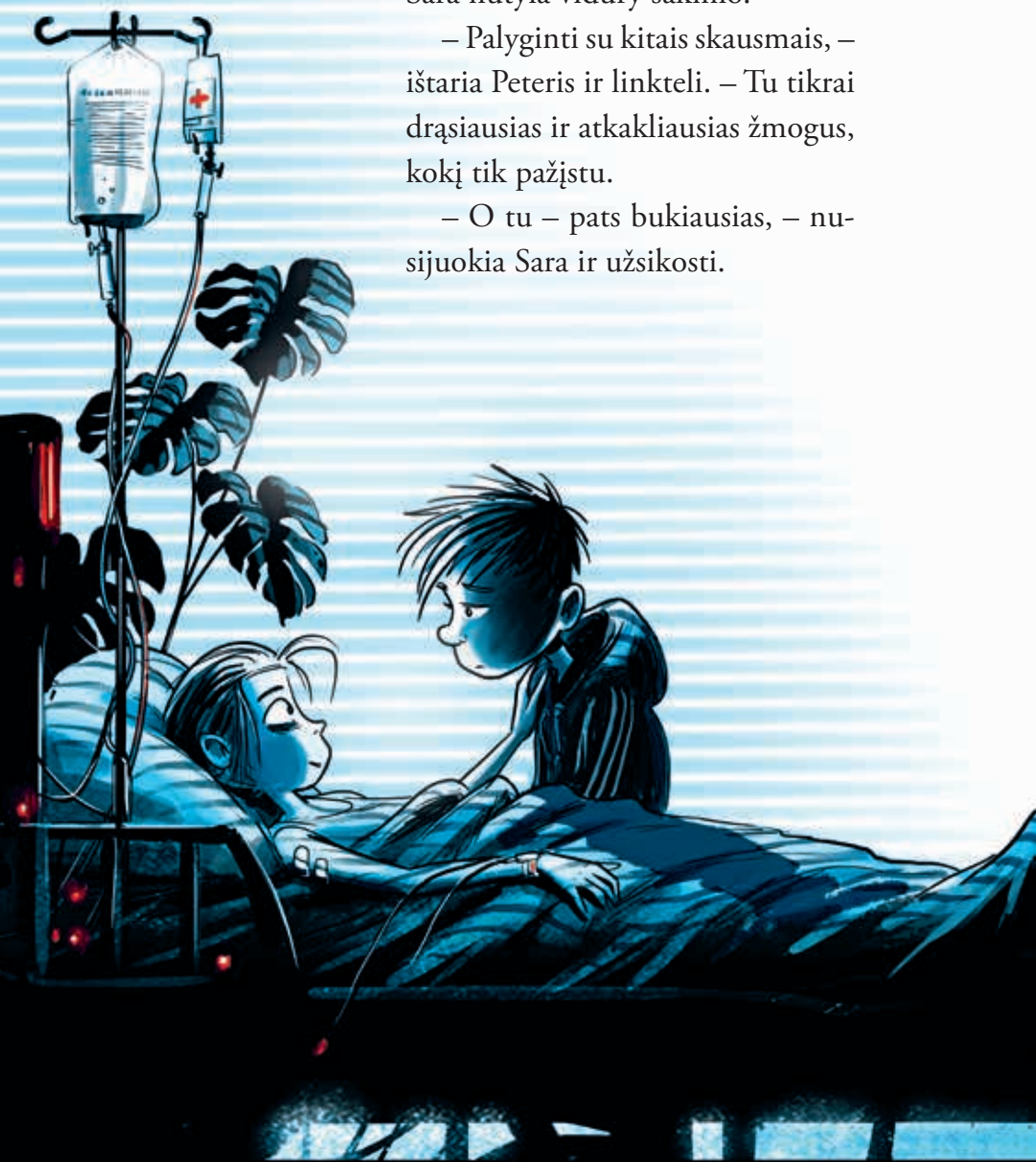
– Atsiprašau. Aš kvailys, –
sušnopuoja Peteris.

– Ai, niekis, palyginti su... –
Sara nutyla vidury sakinio.

– Palyginti su kitais skausmais, –
ištaria Peteris ir linkteli. – Tu tikrai
drašiausias ir atkakliausias žmogus,
kokį tik pažįstu.

– O tu – pats buikiausias, – nu-
sijuokia Sara ir užsikosti.

– Rytoj Kūčios. Ko norėtum dovanų Kalėdoms? – pakeičia temą Peteris.

– Ar galiu prašyti, ko tik noriu?

Peteris rimtai linkteli.

– Meduoliuko.

– Ką?

– Norėčiau meduolio. Per šituos kvailus vamzdelius aš nebegaliu valgyti kieto maisto, – kuo rimčiau sako Sara.

– Bet... nejaugi nenori pasveikti?

Sara papurto galvą.

– Neverta norėti to, ko negali gauti. O ko norėtum tu?

Peteris sutrinka. Jis prisimena pavakare matytą keistai kvepiantį Kalėdų Senį, ir žandai užsiplieskia.

– To paties, ko ir tu.

– Meduolio?

– Taip. Ir tada tu, kai pasveiksi, galėsi suvalgyti ir manąjį.

– Du meduoliai, – šypteli Sara. – Matyt, bus saldu kaip du medu. Aš labai tikiuosi, kad Kalėdų Senelis egzistuoja.

